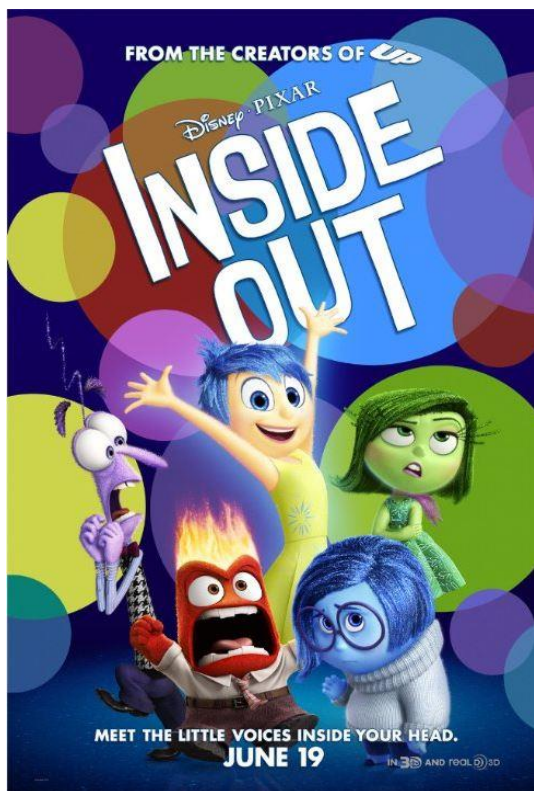

Inside Out.

Què els passa pel cap a Pixar?

Per MATEU LUCAS FELIU

Pixar ens va malacostumar a les obres mestres. El seu primer llarg metratge, *Toy Story* ens va deixar bocabadats, i les dues pel·lícules que la van seguir, *A bug's life* i *Toy Story 2* posaven de manifest que la productora d'en John Lasseter tenia molt a dir en el panorama del cinema d'animació. Les pel·lícules es succeïen i totes tenien una qualitat brutal. Jo, personalment, no em vaig endur la primera decepció fins a *Up*, que malgrat tenir un començament espectacular no em va convèncer pel que fa a la trama aventurera del film. *Cars 2* va ser la sorpresa més desagradable de Pixar, jo personalment he preferit oblidar-la, i per mi *Brave* no va saber recuperar l'esplendor de les grans pel·lícules de la productora, cosa que sí que va aconseguir *Monsters University*.

Així doncs, l'arribada a les grans pantalles de *Inside Out* tenia alguns cinèfils amb moltes expectatives i altres

que anaven amb peus de plom, però crec que el veredicté ha estat unànime: *Inside Out* és una de les pel·lícules més emocionants i emotives que ha creat l'estudi d'animació.

Com en els mítics llibres de divulgació infantil (aquells on uns treballadors remenen el menjar a l'estómac i el sistema circulatori és un gran entramat de carreteres per on circulen camions cisterna vermells i blaus), Pixar ens retrata el món dins el cervell humà com un gran complex comandat per cinc emocions que controlen el cos. L'element indispensable que fa que aquest film sigui tan memorable és que ens retrata una gran quantitat d'escenes en les quals ens sentim totalment identificats. Al tenir com a *leit motiv* "què passa a dins dels nostres caps?", veiem representades reaccions i situacions que ens són quotidianes o que hem viscut en algun moment de la nostra vida: els records essencials, l'oblit, els canvis d'humor, els amics imaginaris de la infància, aquella cançoneta que tenim enganxada i que de tant en tant ens posem a cantar,... però sobretot ens retrata el camí que fa la personalitat vers la maduresa, l'acceptació de nosaltres mateixos i de que cap emoció és perjudicial si les gestionem totes correctament, un camí que tots hem passat d'una manera o d'una altra.

Aquest tema fa que *Inside Out* sigui sens dubte la pel·lícula més adulta de Pixar. De fet, ho és tant que els infants més petits potser no l'acabaran d'entendre. Això sí, és segurament una pel·lícula molt indicada per aquells que comencen a entrar en l'adolescència, i que serien els que s'identificaran més amb la Riley, la protagonista el cervell de la qual és també l'escenari principal del film.

Molt important és també la caracterització de les emocions que protagonitzen la història. L'aspecte físic i les tendències de personalitat els

identifiquen perfectament, però això no significa que aquests personatges tinguin les seves pròpies emocions i sentin alegria, por, tristesa, ràbia o fàstic, creant un grup de personatges carismàtics.

La banda sonora, com en molts altres títols de Pixar, torna a anar a càrrec d'un mestre, en Michael Giacchino, un compositor amb la mateixa habilitat per crear temes emotius i memorables que el gran John Williams, i que aquí ens torna a obsequiar amb alguns compassos emocionants. Tots els ingredients necessaris per posar-nos la pell de gallina i fer-nos vessar llàgrimes.

Tot i això, tornant al tema que tractàvem al començament, quin és el futur de Pixar? Permeteu-me que sigui un pèl pessimista, però en el llistat de les futures estrenes hi figuren més seqüeles que guions originals: *Toy Story 4*, *The Incredibles 2*, *Cars 3*,... Haurà caigut Pixar en aquesta estranya febre que pateix Hollywood que necessita tirar d'històries i personatges ja existents enlloc de buscar en la seva pròpia imaginació per inspirar-se? Tant de bo sigui només una febre passatgera, i que els *remakes*, *reboots* i adaptacions no

eclipsin les grans propostes originals que el cinema és capaç de crear.

T.O.: *Inside Out*. **Producció:** Pixar Animation Studio, Walt Disney Pictures (Estats Units, 2015). **Productors:** Jonas Rivera, John Lasseter, Mark Nielsen, Andrew Stanton. **Directors:** Pete Docter, Ronnie Del Carmen. **Guió:** Pete Docter, Meg LeFauve, Josh Cooley. **Disseny de producció:** Ralph Eggleston. **Muntatge:** Kevin Nolting.

Música: Michael Giacchino. **Intèrprets (veus):** Amy Poehler (Alegria), Phyllis Smith (Tristesa), Bill Hader (Por), Lewis Black (Ira), Mindy Kaling (Fàstic), Kaitlyn Dias (Riley), Richard Kind (Bing Bong).

Color – 94 min. **Estrena a Espanya:** 17-VII-2015.